

Se întrepătrund cuvintele

Flavius

Surâsul tău e o dimineată în care se trezesc florile să-l soarbă,
o iarbă care se spală pe față cu rouă
și soarele răsare să-l sărute c-o rază
furată cu gândul de muritor.

E o lumină care se destăinuie cu spirit ceresc
până ce răcoarea fuge spre mările nordului,
văd cum prin trup urcă poftete zilei
într-o amiază înaltă și albastră.

Cu surâsul mă umpli cu sevă ca pe un fruct
și-mi pui pe suflet o palmă cât o frunză
din viile ce se desfășoară la orizont.

Se întrepătrund cuvintele zidite cum piatra
una peste alta cu liant de suflet
și este mai mult decât trainic și mai înalt.

Noptii dacă i-aș fura din întuneric,
să-l dau cu împrumut adâncului din mări,
s-ar rupe din mine nepăsarea care conduce spre iad.